

Καίει κάθε μου βουδουί,
πυρκαγιά και 'στού Σπακούνη.

Πυρκαγιά κι 'έδω και πέρα,
μπέμ κι μπόμ εις τόν άέρα,
τάγμα τούγκου κι 'ή καμπάνια,
χάνονται παιδιά και μάνιας.

Και φύρην μίγδην έβλεπε ανθρώπους και χαλάσματα,
κι' Αμερικάνικα πανιά κι' είδων είδων όφάσματα,
παντοία σκεύη κι' έπιπλα μ' άξια άκριθήν,
χασόδες, χασομάρηδες,
του Δούνα βίδλους μουσικάς, με και του μη λαβείν
από τούς κανονίηδες.

'Εξάφνης όμως 'στήν πυράν της καιομένης κτίσεως
είδα και νομοσχέδια πολλά της Κυβερνήσεως,
που λένε πώς άγόρασε κι' άγρον του Κεραμέως,
κι' ό κύριος Πρωθυπουργός κατέφρασε δρομιατός.

Γιαμά φωνάζει, σώσατε τά στρατιωτικά,
και τάλλα νομοσχέδια, τά τόνον σωστικά.
Γιαμά φωνάζει, σώσατε κάθε 'δικό μου νόμο,
και μέσ 'στό πλῆθος πηλαλέτ,
κι' από τήν βία τιν πολλή
τόν' από τά σκαρινίκα του του 'ξέφυγε 'στό δρόμο.

Κι' έφλόγετο τώ μαγαζί
Τράκα και Καραμέου,
κι' έκαίοντο μ' αυτό μαζί
κι' ή νότιας του Ρωμάνου,
κι' ό Θεοτόκος φώναζε: γλυτώσατε τά Σαντζάκιμ...
μαζί του κι' ό μουγγής φραξ
έτρεχ' έν μέσφ της πυράς,
κι' ή φλόγες έπουρουφλίαν τά γαζοκ του μουστάκιμ.

'Στό πυρ τό καθαρόηριον τά γονάτά μου κλίνω...
του τύφου τώ μικρόδιον έγινε πυρ κι' έκαίτο,
κι' άναβαν τόσα πατερά κι' άνακαρδιαν ανιάδα,
λές κι' ήσαν ροκανιάδα,
μέ και του κράτους οι θεσμοί 'στό ξαφνικό γκαγκινί
'πρην φώτξ κι' έκαίνοι.

Και τότ' έν μέσφ της φρικτής, της πυρπολομένης (έσotis,
κι' ό Θεοδωράκις ό παππούς ώς είδος πυροδόστης
κατέφρασε περίτρομος μέ γκίτες και μέ τρούμπια,
κι' έγώ με μεκ σενιάδ
'πίσω, φωνάζω, βρέ παιδιά,
και ρθάνει μέσα 'στης φωτιάς ή Κορδονακλουμπια.

Κι' ό Θεοδωράκις έτρεχε, και μέ ψυχής βρασιούς
για τό Θεό, ξερώνει, γλυτώσατε τούς θεσμούς,
και μεσ' αυτόν έφλόγετο τών πόλεων ή πόλις,
ήν δε και κάποιος Μαμμωνάς, σπουδατός παντοπώλης,
και του πυρός ό σκαπακός
έγύρευεν γουνοκινέτις
από τόν ύπηρετή του νερό για τήν φωτιά
κι' έκαίτος δέν τούς έφρανε μήτε σταλαγματιά,
τό πλῆθος δέ τό παρούτος έρνώταξ με γλῆσθην
ού δύνεται τις και Πυρί και Μαμμωνά δουλεύειν.

'Άλλά κι' ό Ράλλης έφρασε με τήν ρεπούμπλικά του
κι' αυτός τά διατάγματα να σώση τά 'δικά του
και διαλύσει έν λευκά μέσ' από τό καμίνι,
κι' άτρώπητος και ζωηρός
έσπευδ' έν μέσφ του πυρός,
κι' όλίγου δειν χωρίς μαλλί πυρροξενθο να μέινη.

'Ω! πώς άπετροφώθησαν τά φώτα τών φωστήρων,
κι' έπυρπολούντο μεσ' αυτόν
κι' έπερωτήσεις βουλετών,
κι' έκύτταξες από παντού πυκνήν βροχην σπινθήρων.

'Καίηκαν προγράμματα μεγάλων έκλογών,
και γλωσσαλγούντες βουλευτά! 'στάς γλώσσας τών φλογών
μέ τρούμπιας περιέτρεχαν πατεί, με και πατώ σε
μήπως 'μπορούσω και σωθών έπερωτήσεις τόσαι,
κι' έγώ μ' έκεινην τήν πυράν σάν Νέρον έχκαρμένη
δταν σκιρτών έκύτταξε τήν καιομένην Ρώμην.

Τότε δὴ τότε, Περικλή, 'στήν γήν του μεγαλείου
'καίηκαν όλα τά χαρτζά του χαρτοβασιλείου,
και παρανάλομα πύρος χαρτζών στιβάδας είδα
και τίποτα δέν έμεινε που να μίν τερρωθή,
και τότε πλέον έκραξ γαζ τήν χαρτοπατριά
πώς έσωξ έν της τέφρας της να ξαναγεννηθή.

Π.— Τώδες αυτό τό ξαφνικό, βρέ ξύλινο κεφάλι,
κάν τόνειρωτής μοναχός, ή μη σου τόπαν έλλοι;
Φ.— Αυτόπτης μέντας έγινε, κανένιας δέν μου τόπα.
Π.— Όρες λοιπόν, έλασινέ και φαντασιοκόπη.

'Από του 'Ρωμάνου τόν Βάρδο 'Λίγοι στίχοι 'στών Λομβάρδο.

'Ω τζόζο μου, Λομβάρδο μου, Ζακυνθιάν λατρεία,
για σένα πέφτουν μάσκουλις, βαρουν λαμπανερία,
και μόλις 'πρες τήν τρανή του μονομάχου θεσί
έκόντεφες ένα παιδί να κόψη μέσ 'στη μέση.

Κι' έγώ τά νέα τραγουδιά του Τζάντε σου καμάρια,
σάν 'Αργασάρης άργας δασκαλικά τομάκια,
κι' αυτή τήν ίσημακόρημ, τώ κράτους τήν Παιδεία,
που με τόν 'Άγιο γίνικε τση ρούτικας άνδια.

Σπίρτο τζενίλε, Κώστα μου, πούδεις και νο και χάρη,
τόρα προμένουμε κι' ήμεις πώς τό 'δικό σου χέρι
κι' από τά μοναχέρικα μας πολλά θα συντζιλάρη
να φύγουν τραγογιένδες και νταυλοκαλογέροι.

Στείλε σε κάμποσις Μονακί άνακίτας για τρώμο,
μέ δειβασιμένους κι' αούτρούς όσαν τόν 'Αυτονόμο,
που παζί ρόλο δυνάτο μέσ 'στη 'Βαυλιανία
κι' έχει για τής έτζαμινε αγιάτρευτή μανία,
και κρβεί κάθε τσιμπή του και δύο μεζομάντολα
και τρέχει με τόν 'Αντζούλη, τόν Νόνη, και τόν Κάντυλα.

Σπίρτο τζενίλε, σου ζήτω να κόψη κι' άλλ' άνκμα,
όμως κι' έκαίτω μίν ξεχνάξ τά ραδωτά του Ρώμα.